

- 4) Kan de medeschuldenaar van een kredietovereenkomst worden aangemerkt als „consument” in de zin van artikel 2, sub a, van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten en artikel 1, lid 2, sub a, van richtlijn 87/102/EEG?
- 5) Indien de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord, is het beginsel van de doeltreffendheid van de bij de richtlijnen toegekende rechten dan geëerbiedigd indien uitsluitend de hoofdschuldenaar in kennis wordt gesteld van de hoogte van de rente, de vergoedingen en de kosten door middel van het maandelijks rekeningafschrift of affiche in het hoofdkantoor van de bank?
- 6) Moet richtlijn 87/102/EEG aldus worden uitgelegd dat de bank verplicht is om zowel de schuldenaar als de medeschuldenaar schriftelijk in kennis te stellen van de kredietlimiet, de jaarrente en de kosten die vanaf de datum van sluiting van de kredietovereenkomst van toepassing zijn, alsook van de voorwaarden waaronder deze gegevens kunnen worden gewijzigd, van de procedure voor de beëindiging van de overeenkomst en van elke andere wijziging die tijdens de looptijd van de kredietovereenkomst optreedt met betrekking tot de jaarrente of de kosten die na de ondertekening van de kredietovereenkomst ontstaan, en wel op het tijdstip waarop deze wijzigingen plaatsvinden, bij aangetekende brief met ontvangstbewijs of door middel van een kosteloos verstrekt rekeningoverzicht?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB L 95, blz. 29).

⁽²⁾ Richtlijn van de Raad van 22 december 1986 betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (87/102/EEG) (PB L 42, blz. 48).

⁽³⁾ Richtlijn 98/7/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 1998 tot wijziging van richtlijn 87/102/EEG betreffende de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake het consumentenkrediet (PB L 101, blz. 17).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Tribunalul Cluj (Roemenië) op 22 juli 2014 — SC Capoda Import Export SRL/Registrul Auto Român, Benone Nicolae Bejan

(Zaak C-354/14)

(2014/C 361/05)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Tribunalul Cluj

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: SC Capoda Import Export SRL

Verwerende partijen: Registrul Auto Român, Benone Nicolae Bejan

Prejudiciële vragen

- 1) Kan het Unierecht, namelijk artikel 34 VWEU, artikel 31, lid 1, van richtlijn 2007/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 september 2007 tot vaststelling van een kader voor de goedkeuring van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan en van systemen, onderdelen en technische eenheden die voor dergelijke voertuigen zijn bestemd [(kaderrichtlijn)] ⁽¹⁾, en artikel 1, lid 1, sub t en u, van verordening (EG) nr. 1400/2002 van de Commissie [van 31 juli 2002 betreffende de toepassing van artikel 81, lid 3, van het Verdrag op groepen verticale overeenkomsten en onderling afgestemde feitelijke gedragingen in de motorvoertuigensector] ⁽²⁾, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling als artikel 1, lid 2, van [Ordonanța Guvernului] nr. 80/2000 [verordening van de regering nr. 80/2000], voor zover hierbij een maatregel van gelijke werking als een kwantitatieve invoerbepijking wordt ingevoerd aangezien die wettelijke regeling voor het vrije verkeer (verkoop, distributie) van nieuwe verbruiksproducten en -materialen met betrekking tot wegverkeersveiligheid, milieubescherming, energie-efficiëntie en bescherming tegen diefstal van wegvoertuigen de overlegging door de verkoper/distributeur/handelaar van een certificaat van goedkeuring of voor het op de markt brengen en/of verhandelen door de fabrikant vereist, dan wel, wanneer de verkoper/distributeur/handelaar dat certificaat niet heeft verkregen of niet bezit, toepassing van de procedure tot goedkeuring van de betrokken producten door het Registrul Auto Român (Roemeense automobielregister, R.A.R.) en verkrijging van een goedkeuringcertificaat voor het op de markt brengen en/of verhandelen van het R.A.R. vereist, ook al heeft de verkoper/distributeur/handelaar een door de distributeur uit een andere EU-lidstaat afgegeven certificaat van overeenstemming voor het op de markt brengen en/of verhandelen van die onderdelen en verkoopt die distributeur uit een andere EU-lidstaat die onderdelen vrij in die EU-lidstaat, aangezien dat certificaat niet volstaat om het vrije verkeer/de vrije verkoop of verdeling van de betrokken goederen toe te staan?

- 2) Kan het Unierecht, namelijk artikel 34 VWEU en het begrip „maatregelen van gelijke werking als kwantitatieve beperkingen”, artikel 31, lid 1, van richtlijn 2007/46 en artikel 1, lid 1, sub t en u, van verordening nr. 1400/2002, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale wettelijke regeling volgens welke een door de distributeur uit een andere EU-lidstaat afgegeven certificaat van overeenstemming voor het op de markt brengen en/of verhandelen van nieuwe verbruiksproducten en -materialen met betrekking tot wegverkeersveiligheid, milieubescherming, energie-efficiëntie en bescherming tegen diefstal van wegvoertuigen niet volstaat om het vrij verhandelen van die producten en materialen toe te staan, ook al verkoopt die distributeur uit een andere EU-lidstaat die onderdelen vrij in die EU-lidstaat en kunnen de betrokken onderdelen volgens dat certificaat van overeenstemming in de Europese Unie worden verhandeld?

⁽¹⁾ PB L 263, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 203, blz. 30.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) op 11 augustus 2014 — Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)/Société Sodiaal International

(Zaak C-383/14)

(2014/C 361/06)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Établissement national des produits de l'agriculture et de la mer (FranceAgriMer)

Verwerende partij: Société Sodiaal International

Prejudiciële vraag

Is artikel 3, lid 1, vierde alinea, van verordening nr. 2988/95 ⁽¹⁾, krachtens hetwelk de verjaring in ieder geval intreedt na verloop van een termijn die het dubbele bedraagt van de verjaringstermijn indien de bevoegde autoriteit binnen deze termijn geen sanctie heeft opgelegd, behoudens in geval van schorsing van de administratieve procedure overeenkomstig artikel 6, lid 1, van deze verordening, uitsluitend van toepassing ingeval de bevoegde autoriteit geen enkele sanctie in de zin van artikel 5 van deze verordening heeft uitgesproken bij het verstrijken van de termijn die het dubbele bedraagt van de verjaringstermijn, of is het ook van toepassing ingeval binnen deze termijn geen administratieve maatregel in de zin van artikel 4 van de verordening is genomen?

⁽¹⁾ Verordening (EG, Euratom) nr. 2988/95 van de Raad van 18 december 1995 betreffende de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen (PB L 312, blz. 1).